

Bir insan başkasının yerine nasıl şehid olur veya ölür?

Adana'dan K.Y. rumuzlu okuyucumuz: "Değerli bir yakınım kalp ameliyatı oldu. Ölümden döndü. Ameliyattan bir gün önce rüyasında altı ay önce ölen yeğenini görüyor. Yeğeni, 'Teyze ben senin yerine ameliyat oldum' diyor. Beş vakit abdestli-namazlı olan hanım teyze bana soruyor. 'Acaba ben ölecektim de benim yerime o mu öldü?' diyor. Üstad Bedüzzaman Hazretleri de, yeğeni için, 'Benim yerime şehid oldu' diyordu. Bu ne demektir? Bir insan başkasının yerine nasıl şehid olur veya ölür?"

Duâyı, sevgiyi, saygıyı, hürmeti, muhabbeti, bağlılığı, şefkati, sadâkati ifâde eden bir takım gönül sözcükleri vardır. Mecâzî olarak söylenirler. Söylendikleri sözcükleri değil; kendilerini ifâde ederler, kendi mânâlarını gösterirler.

Hayatta yakın olduğumuz, yakınlık hissettiğimiz ve yakınlık kurduğumuz kimselerle öldükten sonra da ilgimiz ve iletişimimiz devam eder. Bilhassa bu yakınlık Allah için kurulmuşsa, sevgi ve saygı Allah içinse, muhabbet ve hürmet Allah içinse, şefkat ve sadakat Allah içinse öldükten sonra daha sıkı bir birliktelik ve berâberlik ağı kurulur, bağlılık ipi kopmaz derece sağlamlaşır. Peygamber Efendimiz (asm), "Dost, dostuyla berâberdir"¹ buyurmaz mı? Nitekim bu hadisin tefsîri sadedinde Risâle-i Nûr'da geçen, "Birimiz şarkta, birimiz garbda, birimiz cenupta, birimiz şimâlde, birimiz âhirette, birimiz dünyada olsak, biz yine birbirimizle berâberiz"² hakîkati böyle bir mânevî birlikteliği açıklamaktadır.

Sağken iletişim köprümüz nasıl hava, gözlerimiz, şuurumuz, ellerimiz, beden ve ruh dilimiz idiye, öldükten sonra da mânevî bir hava ve mânevî araç-gereçler biz bilmesek de, biz farkında olmasak da bize iletişim köprüsü olurlar. Bizim duâmız, gayretimiz, endişemiz, sevincimiz, korkumuz onlara gider; onlar bizi, endişelerimizi

ve içinde bulunduğumuz telâşî hissederler. Onların feyzi, bereketi, himmeti ve tasarrufu bizlere gelir; bizler bunları hissederiz.

Üstad Bedüzzaman Hazretleri dünya ile âhiret arasındaki bu güçlü mânevî köprüyü şöyle açıklar: “Fâtır-ı Hakîm nasıl ki unsur-u havayı kelimelerin berk gibi intişarlarına ve tekessürlerine bir mezraa ve bir vasıta yapmış. Ve radyo vasıtasıyla bir minarede okunan ezan-ı Muhammedî (a.s.m.) umum yerlerde ve umum insanlara aynı anda yetiştirmek gibi; öyle de, okunan bir Fâtiha dahi, meselâ umum ehl-i iman emvâtına aynı anda yetiştirmek için hadsiz kudret ve nihayetsiz hikmetiyle mânevî âlemde, mânevî havada çok mânevî elektrikleri, mânevî radyoları sermiş, serpmiş, fitrî telsiz telefonlarda istihdam ediyor, çalıştırıyor. Hem nasıl ki bir lâmba yansa, mukabilindeki binler aynaya, her birine tam bir lâmba girer. Aynen öyle de, bir Yâsin-i Şerif okunsa, milyonlar ruhlara hediye edilse, her birine tam bir Yâsin-i Şerif düşer.”³

Demek eğer onlar bize gerçekten dost iseler, bize Allah için yakınlık hissetmişlerse, bizim meselâ hastalık, ameliyat ve bıçak altına yatmak gibi bir endişemizi hissetmeleri, bizimle ilgilenmeleri ve meselâ bize duâ etmeleri mümkündür. Bunu bize rüyada hissettirebilirler. Rüyalarımız bir haberleşme vâsıtamız olur ve onlarla görüşmekten haz alırız, huzur buluruz. Onların hal ve sıkıntılarını veya mutluluklarını da biz rüyalarımızda görebilir ve onlara duâ gönderebiliriz. Duâlarımız onlara ulaşır. Nitekim Bedüzzaman, kabirdeki yakınlarımızın gerek uyanık iken, gerekse uykuda ve rüya halinde bizlerle münasebetlerinin ve gerçek biçimde bizlerle haberleşmelerinin mümkün ve vâki olduğunu beyan eder.⁴

Üstad Bedüzzaman, çok sevdiği yeğeni ve talebesi Ubeyd ile şehid olduktan sonra yaptığı bir haberleşmeyi şöyle zikreder: “Ubeyd isminde bir yeğenim ve talebem vardı. Benim yanımda ve benim yerime şehid olduktan sonra, üç aylık mesafede esârette bulunduğum zaman, mahall-i defnini bilmediğim halde, bence bir rüyâ-yı sâdıkada, tahte'l-arz bir menzil sûretindeki kabrine girmişim. Onu şühedâ tabaka-i hayatında gördüm. O, beni ölmüş biliyormuş. Benim için çok ağladığını söyledi. Kendisini hayatta biliyor; fakat Rus'un istilasından çekindiği için, yer altında kendine güzel bir menzil yapmış.”⁵

Üstad Hazretlerinin bu hatırası, bize kuvvetli mânevî bağlılığın ve kuvvetli irtibatın ölümle kesilmediğini haber verir. Yoksa, ölüm ve ecel kişiye özeldir, müstakildir; Cenâb-ı Hakkın husûsî takdiridir. HOŞ SADÂ Size kurşun tesir etmiyor! Birinci Dünya Harbi sırasında Ruslara karşı Bitlis savunması ile ilgili Hacı Ali Aras şunları anlatıyor: “Ruslar üç koldan taarruza geçip bizi Bitlis boğazında mahsur bıraktılar. Yedi gün Ruslara karşı geceli gündüzlü müdafaa yapıldı. Hazret-i Üstad

Bedüzzaman'a üç mermi isâbet etti. O zaman bu hale şahit olan Nizamiye Alayı Kumandanı kel Ali, Hazret-i Üstada: "Bedüzzaman! Size kurşun da tesir etmiyor!" diye haykırdı. Hazret-i Üstad: "Allah muhafaza ederse, top mermisi de insanı öldürmez" dedi. Bir haftalık şiddetli bir mukavemet sonunda Bitlis'e giremeyen Ruslar, Bitlis-Tatvan yolu üzerinde bulunan Paşın Hanını tahliye edip geri çekildiler. Ermenilerin rehberliği ile Bitlis'in güneyindeki Güzeldere yolundan Simek nahiyesi üzerinden Bitlis-Siirt yolunu kesip, Arap köprüsünü tuttukları görüldü. Gece yarısından sonra Bitlis'e taarruza geçtiler. Şiddetli muharebeler cereyan etti. Bu arada Üstadın çok sevdiği yeğeni Ubeyd ve bir çok kıymetli talebe arkadaşlarımız şehid oldular. Ubeyd, Bitlis Adliyesine çıkan yol ile Tatvan'a giden yolun birleştiği noktada vuruldu. Sırtında yeni bir elbise, kemerinde ise altınları vardı. Vurulunca; "Ali, gel elbisemi ve altınları al. Bunlar gâvurun eline geçmesin" dedi. Sonra, yağmur gibi yağın kurşun altında şehadet parmağını kaldırdı. Kelime-i şehâdet getirerek şehid oldu.⁶ Muazzez rûhu için el-Fâtiha!

Dipnotlar:

- (1) Müslim, Birr, 165;
- (2) Şuâlar, s. 470;
- (3) Şuâlar, s. 589;
- (4) Mektûbât, s. 13;
- (5) Mektûbât, s. 12;
- (6) Şahiner N., B.T.B. Saîd Nursî, s. 178, 179.